

er udtalt Ønsket om Nedsættelse af en Kommission. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse Ordlyden deraf. Den lyder: „Til Indenrigsministeren! Aarsmødet for Danmarks Afholdsforeninger, der tæller over 51,000 Medlemmer, anmoder den højtærede Indenrigsminister om at nedsætte en Kommission, der kan tage under samlet Overvejelse alle de Forhold, der kan komme ind under en Lov til Ædruelighedens Fremme, og til eventuelt at fremkomme med Forslag til en saadan.“ Som man ser, have vi Afholdsfolk ikke ønsket at dominere, vi have ønsket at samarbejde med alle Ædruelighedens Venner i vort Fædreland. Jeg haaber, de fleste af dette Tings Medlemmer slutte sig til den Kreds, som kaldes Ædruelighedens Venner, saavel som jeg haaber, at Ministeriet fremdeles vil stille sig velvillig dertil. Med Hensyn til den berettigede Anke, den ærede Justitsminister er fremkommen med, at man ikke ser, hvad det er for en Kommission, man vil have nedsat — om det maaske er en Kommission uden Hensyn til Rigsdagen, altsaa nedsat af Folk uden for Rigsdagen — vil jeg sige det samme, som vi Afholdsfolk saa tidt have sagt: vi blande os ikke i de politiske lige saa lidt som i de religiøse Spørgsmaal, som kunde vække Strid i vore Rækker, vi blande os ikke i Politik som Afholdsfolk betragtet. Vi have kun ønsket Kommissionen nedsat, og jeg for mit Vedkommende vilde anse det for heldigt, om en god Del af Medlemmerne var her fra Rigsdagen. Sagens Sammenhæng er den, at, da vi samledes i 1899, var jeg sammen med to af mine Kolleger i Hovedbestyrelsen for Danmarks Afholdsforeninger hos den daværende Indenrigsminister Bramsen. Han stillede sig jævnt velvillig, men lidt efter lidt sivede det ud, hvad man var bange for. Man var bange for, at man i dette Ting vilde bruge det som et Paaskud mod Brændevinsskatten. Jeg sagde den Gang: det skal man ikke; vi Afholdsfolk bryde os ikke om en Brændevinsskat, det er os akkurat ligegyldigt, enten vi have en Brændevinsskat eller ikke; det, vi stile inod, er at faa vore Medmennesker til efter deres frie Overbevisning at komme ind i vore Rækker. Jeg var med — det skal ikke være noget Forsvar, det, jeg her siger — blandt dem, der, da Dagsordenen laa for, stemte mod Brændevinsskatten. Jeg gjorde det som Rigsdagsmand, som Afholdsmand er jeg hverken for eller mod. Min Overbevisning er den samme nu som da. — Vi bleve da helt forundrede over, at den forrige

Regering, inden den gik af, tilbød os en Kommission nedsat. Denne Kommission vilde vistnok efter Regeringens Mening komme til at bestaa af Folk inden for de forskellige Afholdsorganisationer. Som De vide, er der ikke saa faa, som nu slutte sig til Afholdssagen, vi ere over 100,000 Mænd og Kvinder, der slutte sig dertil; vi have saagar den Ære, at Tingets højtærede Formand er i vore Rækker, saa vi staa mange om dette alvorlige Spørgsmaal.

Den forrige Regering bebudede altsaa en Kommission, og vi skulde udpege de forskellige Mænd, vi ønskede ind i den. Da den nuværende Regering tiltraadte, sagde den som saa: Vi vide ikke rigtig, hvad det er; vi ville tale med Finansudvalget og Regeringen derom, fordi det er i sin Orden, at, naar der er Tale om en Kommission, ville vi have de forskellige Bevillinger dertil. Alt dette anerkender jeg. Jeg anerkender ogsaa, at det kan være fornuftigt, at en Del af Rigsdagens Medlemmer kommer med ind i Kommissionen. Vi stille ikke nogen Fordring fra vor Side, men vi have et bestemt Ønske, alle vi, der holde paa Ædrueligheden i vort Land — og, som sagt, haaber jeg, at Flertallet af dette Ting er med — at vi faa en Ordning paa en god og fornuftig Maade. Der tales saa meget om Sparsommelighed, og det slutter jeg mig til. Men vi kunne ikke være med til nogen større Sparsommelighed end ved at ophøre med at bruge saa kolossale Summer, som vi bruge i vort lille Fædreland, til spirituøse Drikke. 40—50 Mill. Kr. bruge vi aarlig af Penge foruden al den Sorg og Ulykke, som de stærke Drikke have bragt over mange Tusinde Hjem. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse nogle faa Linier, som stod — jeg tør ikke sige i Regeringsorganet, men altsaa i „Berlingske Tidende“ for 8 Dage siden i en Artikel af Dr. med. Chr. Geill, som er i Bestyrelsen for „Samfundet til Ædruelighedens Fremme“ — det er jo ikke en Afholdsforening, men det er en Forening af Mennesker, hvis Arbejde jeg fuldt ud anerkender, da de ville være med til at fremme Ædrueligheden i vort Land. Han siger her meget alvorligt: „Vi have nylig set den kraftige Bevægelse, det

Rettelse.

Sp. 439; L. 29: „Nyborgs Garnison“, læs: „Viborg Garnison“.